

Stölden av ett land

Vardagen på Västbanken i det ockuperade Palestina är svår. Invånarna trakasseras av bosättare och av den israeliska militären. Systematiskt tar ockupationsmakten över meter för meter av det som finns kvar av Palestina.

TEXT: GUSTAV KARLSSON

DET ÄR FÖRSTA GÅNGEN jag träffar på familjen Abu Sayfan. Det är mitt i natten. Vi springer genom dalen, mellan olivträd, över stenmurar. Springande palestinier strömmar mot en samling hus som är under attack från alla håll. Israelska bosättare bombarderar husen med stenar och flaskor. Jag får hejda mig för att inte springa in i en nedfallande parabol. Inne i ett av husen är situationen förtvivlad. Barn gråter. En kvinna sitter och jämrar sig, håller för sitt skadade ben. När stenarna landar på plasttaket låter det som explosioner. Det är brandrök i luften, bosättarna försöker antända huset.

Jag befinner mig i den palestinska staden Hebron på Västbanken. Det är bara ett par veckor tills Israel ska börja bomba Gaza. Jag har åkt ner som volontär med ISM, International Solidarity Movement, som med hjälp av internationell närvaro stödjer palestinernas kamp. Västbanken är en del av Palestina och under ockupation av Israel. Israel uppmuntrar sin egen befolkning att bosätta sig i de palestinska områdena.

Den palestinska familjen Abu Sayfan bor granne med en av Västbankens största och aggressivaste israeliska bosättningar. Bosättarna vill ha deras mark och ockuperar regelbundet mark och hus i området. Som hämnd för att de slängdes ut från ett ockuperat hus gav de sig på de palestinska kvarteren. Människor misshandlades, hus sattes i brand, moskéer skändades med klotter. Slutligen gick två israeler ner till familjen Abu Sayfan och sköt in i deras hus. Fyra människor skottskaadas.

Efter en tid i Hebron förstod jag att det här är vardag. Trakasserier från israeliska bosättare och militärer har gjort gamla staden i Hebron till en spökstad. På 30 år sjönk

invånarantalet från 7500 personer till 400, 1995. Nu håller invånarantalet på att öka igen, men många problem finns kvar.

SAID, EN UNG PALESTINSK kille som bor där berättar att när han var yngre ville israeler köpa deras hus. När de vägrade började våldet. En gång när bosättarna kastade in en brandbomb i ett av rummen brändes hans lillebror till döds. I december förra året brände de upp rummet igen. Ingången till rummet ligger under uppsikt av två israeliska militärposter. En bara tio meter ifrån. På en direkt fråga till en av soldaterna om varför de inte ingrep, svarar han "jag såg inget, jag tittade norrut".

Israeliska armén gör ingenting för att hindra våldet. I flera fall underlättar de våldshandlingarna. Jag såg ofta soldater stå och titta på medan bosättarna utförde sina brott. Under de värsta attackerna i december arresterade armén alla unga palestinska män i ett område samtidigt som fler bosättare tilläts delta i angreppen. Om däremot palestinerna försvarar sig vaknar soldaterna till liv. Motståndet möts med tårgas och gummimantlade stålkulor.

Nawal heter en palestinsk kvinna i medelåldern som ofta trakasseras av soldaterna. Trots ett starkt manssamhälle är hon med och driver en kvinnokoopertivaffär i gamla staden i Hebron. För att öka kvinnors ekonomiska självständighet säljer de kläder som kvinnor i de intilliggande byarna tillverkat. Hon kämpar mot alla. Männen i de andra affärerna tittar snett på henne för att hon är kvinna. Bosättarna vill att hon flyttar. De israeliska soldaterna stänger regelbundet hennes butik och "beslagtar" varor.

NÄR ALL VÄRLDENS MEDIA fokuserade på kriget mot Gaza passade de israeliska soldaterna på att byta ammunition till skarpa

kulor. Bara i Hebron, under demonstrationerna mot kriget, skottskaadas runt 30 ungdomar och tre dödades. I vanliga fall använder de gummimantlade stålkulor som inte behöver vara dödliga på längre avstånd. Det är inte bara soldaterna som ser sin chans. Det gör också bosättningsorganisationerna. Under kriget passade bosättarna på att ockupera ny mark samt starta nya byggprojekt. Åtta gånger så många bostadshus byggdes 2008 som 2007.

Metoderna för att erövra marken är samma nu som för hundra år sen. Bosättare försöker köpa mark med falska ombud. Om inte det går trakasserar de palestinerna. Militären försvårar rörelsefrihet med checkpoints eller stänger affären som familjen är beroende av. Tills familjen flyttar. Eller så ockuperas marken med våld. Armén vräker människor från sina hem hela tiden och sen skickar de räkningen för rivningen till familjen.

Trots allt finns det hopp. Under Gazakriget enades det palestinska samhället och stora solidaritetsdemonstrationer gick genom hela Västbanken och Israel. De flesta palestinier är politiskt aktiva och det råder en anda som säger, "vi ger aldrig upp, vi flyttar aldrig, vi ska återvända". ★

Gustav Karlsson är 23 år och medlem i RKU. Under vintern 2008 besökte han Palestina med organisationen ISM.

Said visar upp sina händer där handfängsel precis suttit. Han arresteras regelbundet, som alla andra pojkar i hans ålder. Foto: Jonathan Pye